

Arja Juntunen ja Jarmo Saarti

Kaarlo ja kauppahallin portaat

Arja Juntunen & Jarmo Saarti

Kaarlo ja kauppahallin portaat

ArJarmo

2018

Kuvitus:

Arja Juntunen ja Jarmo Saarti

Julkaisija:

ArJarmo, Kuopio

© 2018 Juntunen, Arja / Saarti, Jarmo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-339-614-2

Sisällys

1. LUKU, JOSSA KAARLO OTTAA ENSIMMÄISET ASKELET	1
2. LUKU, JOSSA PÄÄSTÄÄN VIHDOIN HALLIIN KAHVILLE.....	9
3. LUKU, JOSSA MIETITÄÄN, MITEN PORTAILLE MENNÄÄN	17
4. LUKU, JOSSA SUUNNITELLAAN ÖINEN ISKU	23
5. LUKU, JOSSA KAARLO PANNAAN ASIALLE	30
6. LUKU, JOSSA KAARLO KERTOO KUINKA OVI AUKEAA.....	38
6. LUKU, JOSSA IKSU HOITAA HOMMAN.....	44
7. LUKU, JOSSA VEKSU JÄÄ JONNEKIN.....	56
8. LUKU, JOSSA VEKSUA EI VAIN KUULU	61
9. LUKU, JOSSA ALKAA KUULUA KUMMIA.....	68
10. LUKU, JOSSA PÄÄLLYSMIES PANNAAN PAKETTIIN.....	73
11. LUKU, JOSSA SYÖDÄÄN JA NUKUTAAN.....	79
12. LUKU, JOSSA MENNÄÄN KOTIIN	84

1. Luku, jossa Kaarlo ottaa ensimmäiset askelet

– Yksi, kaksi, kolme, laski Kaarlo mielessään ja hyppeli sen päädyn portaita, jossa Vellimies seisoi vesialtaan keskellä. Tai niin Kaarlo ainakin patsasta yleensä kutsui, kun puhui siitä.

– Kummassakohan kädessä sillä oli se kala? se ajatteli ja alkoi jo turhautua pitkittyvään hyppimiseensä. Iskyä ei kuulunut, vaikka portailla piti tavata ja mennä sitten kauppahalliin sisälle. Kahveistakin oli ollut puhetta ja pienestä purtavasta...

– Kolme, kaksi, yksi. Näin sitä tullaan alas. Miksiköhänpö tuo alin porras on vino? Kaarlo ajatteli pomppiessaan rappuset alas ja tiiraili alinta rappusta vesivaakakatse silmissään. Se tarkoitti silmien

siristämistä ja pään kenolleen asettamista. Oli opittu kesämökkihommissa aikoinaan.

– Kaksi astetta kaakkoon, apouts, se tuumi ja laitto sitten marmorikuulan kierimään rappusta pitkin.

Vaikka portailta piti tavata ja mennä sitten sisälle.

Ja toden totta: se valui kerkeästi alaspäin ja kuulan kiihtyvyydestä päätellen pienellä päässälaskulla kulmarviokin oli kohdallaan, mutta karhun kiihtyminen oli puolestaan eksponentiaalista! Sen kasvot alkoivat jo

punehtua ja maha kurni niin, että torin muut asiakkaat luulivat sen murisevan heille vihoissaan ja kiersivät äkäisen karhun kaukaa. Mikä oli, kuten tunnettua, järkevä veto ihmiseltä.

Kun kuula kolahti rappusen laitaan ja pompahti ilmaan, Kaarlo nappasi sen kätevästi kämmeneensä ja pisti taskuunsa vihellellän tyytyväisenä itseensä ja vilkuillen alta kulmiensa, huomaisiko kukaan kuinka näppärä hän olikaan?

Jotkut paikalliset kutsuivat Velimiestä vellimieheksi, tai ainakin suunnilleen siltä se Kaarlon korvissa kuulosti. Se oli sitä huastamista eli kiäntävää viäntämistä, mitä paikalliset puhuivat keskenään rupatellessaan.

Sitä harrastettiin näillä tienoilla ja paljon. Oli haastavaa, kun piti tulkita koko ajan, että mitä se toinen tarkoitti, kun kieli vinkuroi ja vänkyröi puhujan suussa kierrellen ja kaarrellen sekä samalla mutkia oikoen tahi vääristäen, aina miten kulloinkin.

Mutta aina siitä oli lopuksi selvää saatu tai sitten oli jatkettu turinoita vielä vähän aikaa ja menty uudestaan sekaisin ja alettu selittäminen alusta. Se oli Kaarlosta mukavaa puuhaa, siinä kului aika leppoisasti.

Kaarlo oli itse enemmän puuropoikia: ”Mitä se muka tarkoittaa se velj, sen on oltava serbokroatiaa tai jotakin muuta retroromaanista, ei sitä savolainen karhu ymmärrä”, Kaarlo mietti aina kun näki patsaan. ”Velli on ihan okei, mutta puuro se miehen eli karhun tiellä pitää!”

Kaarlo tykkäsi kauppahallista aivan valtavasti. Kun sen sisälle astui, tuli kuonoon ihana tuoksujen lauma ja alkoi ihan pyörryttää niiden kaikkien herkkujen haisu, joka ryntäsi kuonon reikiä pitkin aivojen uumeniin. Aivan vesi herahti kielelle, sitten alkoi maha murista ja silmissä näkyi kakkusia, juustosia ja vaikka mitä herkkuja.

Mutta ei hätää, mahan murinaa varten hallissa oli kahvioita – ainakin kolme kappaletta, jollei sitä yhtä, jälkisyntyistä laskettu mukaan. Joskus se laskettiin, joskus ei, riippui vähän, mitä oli tarjolla ja mitä tarjouksessa ja mitä saatiin kaupuntekijäisiksi.

”Yykaakooneeviikuu”, Iksu laski mielessään ja kipitteli sen päädyn portaita, jossa siskotyttö seisoi keskellä ei mitään.

”Puukko puuttuu”, Iksu ajatteli ja kipitti pari kierrosta siskotytön ympäri. ”Mutta puntari on yhtä hieno kuin isomummolla, kun se myi tavaraa torilla aikoinaan ja mittasi sillä painoja.”

Iksu katseli ympärilleen hieman huolestuneena. Kaarlo ei kuulunut, vaikka portailla piti tavata ja mennä sitten kauppahalliin sisälle.

– Kuuviineekookaayy - yykaakooneeviikuu. Vilauksella ylös ja alas. Miksiköhän tuo alin porras on vino? Iksu ajatteli kipitellessään rappuset ylösalas ja tiiraili alinta rappusta jo edellä mainittu vesivaakakatsesilmissänsä.

Iksu meni rappusen toiseen päähän ja alkoi heittää kuperkeikkoja väkkäränä kohti päätä, joka oli alempana.

– Hui! Hyvä kyyti, Iksu totesi, kääntyi ja heitti kuperkeikat takaisinpäin ja tällä kertaa myös takaperin.

– Raskaampaa oli eli vinossa se on, vinossapa hyvinkin!

Iksu ei välittänyt siskotytön ympärillä olevista tytöistä, jotka loivat häneen ja hänen kuperkeikkoihinsa ihastelevia silmäyksiä.

– Onpa siskollä tyttöjä, Iksu ajatteli ja kopisti pölyjä pylystään ja katsoi, joko tuolta tulisi tuttu hahmo Oksapojan takaa vai kimalsiko aurinko vain pojan nenästä niin kuin tavallista.

Kaarlo näki samalla jonkin tutun hahmon tulevan torilta päin. Sillä oli kori kainalossa, ja siitä näkyi sipulinvarsia.

– No vihdoinkin, huudahti Kaarlo ja kipaisi vastaan kukkahattuista naisihmistä, joka ilahtui kovasti karhun nähdessään.

– Oletko sinä kauankin odotellut ja oletkos Iksua ja Iskyä nähnyt? Eikös meidän pitänyt tavata hallilla?

– Piti piti, mutta millä hallilla, varmaan ne ovat menneet jalkapalloa pelaamaan tai tenniksen palloja lyömään, kun se Iksu aina sitä hinkuu ja vinkuu ja juoksee sen pallon perässä ihan hulluna. Se on aivan kuin joku pikku nappula kengässä, kun se vilahtelee sen pallon perässä.

– Niinpä, mietti äisky, mutta keksi sitten: – Entäs jos meidän pitikin olla hallin toisella ovella?

Kaarlo ja karhuveljet huomaavat omituiset rappuset kauppahallissa. He päättävät lähteä tutkimaan, mihin portaita pitkin pääsee. Lopulta he päätyvät auttamaan Ukkoa pakettikoneen kanssa.

Sarjassa aiemmin ilmestynyt: Kaarlo ja karhujen joulunaika (2017), Kaarlo ja kadonneen Nalliaisen salaisuus (2016), Kaarlo ja kaukainen kesä (2015).

